

EPILOG

Naše sudbine, sve što nam se u životu događa, zapisane su u našem biću, našem karakteru. Slučajnosti ne postoje.

Negde pred kraj oktobra, u ispražnjeni logor „Minster“ ušao je partizanski odred kojim je komandovao Dušan Dimitrijević. U toku te operacije „čišćenja terena“, u onoj istoj kućici u kojoj je Palika Bramer našao privremeno utočište, Dušanovi borci zarobili su kočijaša Milera i Fredija Rauh, delimično presvučene u seljačka odela. Prepoznavši ga, Dušan je prvo saslušao svog nekadašnjeg školskog druga, koji mu je rekao da je nedavno bio prisilno mobilisan, a da nije hteo da se bori „protiv naših“, pa je, eto, dezertirao. Pošto su predstojale borbe za oslobađanje Beograda, pa je svaki novi borac dobrodošao, Dušan mu predloži da pođe u štab i da se pridruži partizanima. Fredi je to odmah prihvatio i u pratnji stražara otišao da primi oružje. Šlampavi seljački gunj, u koji je bio obučen prikrio je njegovu veštačku šaku, a Dušan, pomalo i raznežen podsećanjima na đачke dane, poverova u njegovu priču, te ga pusti da ode.

Gerda Milera saslušao je tek nakon nekoliko dana i ovaj mu ispriča, da je Palika, zbog pokušaja bekstva, bio obešen i da se Rauh slikao kod njegovih nogu. U tom je u logoru pronađen Bramerov dnevnik, koji je dodatno razotkrio Rauhov pravi identitet. Bilo je međutim, već kasno, jer Fredi nije, u tom ratnom rasulu, mogao da bude nađen.

Pukovnik i ratni heroj, Dušan Dimitrijević je četrdesetosme osuđen na deset godina robije, zato što se nije odlučno ogradio od Staljina. Izišavši sa Golog otoka, ogorčen i obeznađen, postavio je za svoj životni cilj da pronađe

Fredija Rauha i da uzme zakon u svoje ruke, zato što ga je taj ratni zločinac tako podlo slagao, a on mu dao „legitimaciju” da postane nedodirljivi, ugledni građanin – učesnik NOB. Radeći kao putujući akviziter knjiga (pošto nikakvo drugo zaposlenje nije mogao da dobije), našao ga je u banatskom selu Đermovo, i – ubio. Tako se zatvorio i drugi krug života „junaka” ove povesti.

„Za sve se plaća u životu” ... – govorio je mudri psihijatar, Morgenštern. – „I nema smrti, dok se svi računi ne izravnaju”.

Čudnom „slučajnošću”, istražni postupak protiv Dušana Dimitrijevića vodio je pomoćnik javnog tužioca u gradu na Begeju, Ištvan-Pišta Morvai. I opet je proradilo podsećanje na „davne” dane mladosti. Zahvaljujući optužnici koju je sastavio Morvai, ubistvo Fredija Rauha, – koji je, u međuvremenu, promenio ime u Miroslava Rakića, – okvalifikovano je kao „prekoračenje nužne odbrane”, pošto je dokazano da je Rauh pripucao prvi, te je Dušan osuđen na samo osamnaest meseci zatvora, – uglavnom, zbog posedovanja oružja za koje nije imao dozvolu. Krunski dokaz celog slučaja bio je Palikin dnevnik. Tako se zatvorio i treći krug.

A, trave i dalje rastu...